

Gábor Pesti

AESOPUS MESÉI

Az városi és az mezei egérről

Kelle a városi egér kedvének, hogy a mezőre menne. Látá ezt az mezei, vendéggé hívá. Elkészilének és az vacsorára menének. Az mezei előhozá mind, valamit télre gyűjtett vala, hogy ilyen jeles vendéget jól tarthatna. De maga mégis a városi, homlokát ráncba szedvén, olcsárlja vala a mezők üs a városi bősüget dícséri vala. És mikoron haza menne, elvivé vele a mezeit és nagy frissen kezdé tartani. Mikor ott lankának, azonközbe hallák, hogy az kúcsot az ajtóba tennék. Kezdének félni és ide oda s tova futosni. Mikoron kiment volna a házból az ember, kérdé, amint kérddheté, a mezei a városit, hogy ha gyakorta törtínnék ez: Monda: Mindennapon. Monda az mezei: Bizonyával az étkekbe több mérég, hogy nem méz vagyon. Azürt inkább akarom bátorsággal az én kevesemet, hogy nem mint ennyi nyavalyával az te sokadat.

Értelme: Jóllehet a gazdaságok gyönyörűséget mutatnak,
De jaj, sokaknak keserűséget fordítanak,
És annakutána még ugyan ordítanak.

Az oroszlánról és az egérről

Mikoron az oroszlán hőségnek és futásnak miatta megfáradott volna, egy zöld fa árnyékába nyugoszik vala. Az egerek hogy hátán általfutnának, felserkene, a sok közül egyet megkapa benne. Ez szegény fogoly kezdé könyörgeni, hogy ő méltatlan volna, kire az oroszlánnak meg kellene haragodni. Az oroszlán is gondolá magába, hogy semmi dícséret nem volna benne, ha ilyen kis férget megölne. Elbocsátá azért. És nem sok idővel annakutána, mikor az oroszlán az hegyeken járna, a törbe esék. Ordítani foga és midőn olyan nyomorúan kiáltana, meghallá az egér, megösmerné az szavát, odafuta és a tör kötelét elrágá és az oroszlánt megszabadítá.

Értelme: Jó az a kegyelmesség, mert vele az segítség,
Mint itt kicsínység lőtt nagynak menettség,
Mikor az ellenség jelen volt, mint ínség.

1536

Gábor Pesti

I RACCONTI DI ESOPO

Il topo di campagna e il topo di città

Un giorno, il topo di città desiderò fare visita alla campagna. Avendolo saputo, il topo di campagna l'invitò presso di sé. Il topo di campagna, ansioso di trattarlo bene, mise davanti ad un ospite così importante tutto ciò che aveva accumulato per l'inverno. L'altro, ciò nonostante, con la fronte corrugata non faceva altro che disprezzare la campagna e lodare l'abbondanza della città. Quando tornò a casa, portò con sé il topo di campagna e lo trattò con cibi freschi. Mentre stavano lì, sentirono qualcuno inserire la chiave nella serratura. Presi dallo spavento cominciarono a correre qua e là. Dopo che l'uomo uscì dalla casa, il topo di campagna domandò non appena poté al topo di città se ciò accadesse spesso. L'altro rispose: ogni giorno. Il topo di campagna disse allora: questo cibo contiene certo più veleno che miele. Preferisco con coraggio, perciò, il mio poco alla tua abbondanza tanto problematica.

Morale: Può darsi che le ricchezze mostrino cose belle,
Però, ahimé, a molti procurano solo amarezze,
Per cui questi non fanno che urlare.

La storia del leone e del topolino

Il leone vinto dalla stanchezza a causa dell'afa e della lunga corsa, si mise a riposare sotto l'ombra di un albero verde. I topolini, correndogli lungo la schiena, lo svegliarono e il leone, dei tanti, ne acchiappò uno. Il povero prigioniero cominciò a piagnucolare, dicendo che era l'ultimo a meritare l'ira del leone. Il leone, dopo aver riflettuto, pensò che non avrebbe commesso un'azione lodevole uccidendo un animaletto così piccolo. Perciò, lo lasciò andare. Il leone, non molto tempo dopo, mentre girava per la montagna, cadde in una trappola. Cominciò a urlare con tale disperazione, che lo udì persino il topolino. Avendo riconosciuto le grida, il topolino arrivò di corsa, rose la corda della trappola e liberò così il leone.

Morale: È bene essere clementi, perché comporta aiuto.
Qui, al grande fu utile il piccolo,
Quando il nemico si presentava in veste di fame.